

Arrest

nr. 208 965 van 6 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DE POURCQ
Nachttegaalstraat 47
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 april 2018 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. DE POURCQ en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 8 december 2016 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 2 januari 2017 asiel aan. Op 21 maart 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Arabier van etnische origine te zijn. U verklaart sinds uw geboorte tot 2008 te hebben gewoond in het dorp Nahre Shahi, gelegen in het district Beshud in de provincie Nangarhar.

In 2008 vroeg u asiel aan in Italië omwille van problemen met de taliban. In 2009 kreeg u het subsidiaire beschermingsstatuut. Na het krijgen van uw statuut moest u het centrum in Caltanidsetta verlaten. U ging naar Catanië waar u geregeld in het huis van vrienden uit Bangladesh sliep. U werkte twee uur per dag in een restaurant. In 2009 bent u omwille van de moeilijke economische situatie teruggegaan naar Afghanistan. U had een winkel in de luchthaven van Jalalabad in de provincie Nangarhar. De taliban ontdekte dat u daar aan de slag was en ze wilden dat u met hen ging samenwerken. De taliban wilden dat u een zelfmoordaanslag pleegde. U werd door hen ontvoerd en opgesloten. U kon in 2010 ontsnappen en u reisde terug naar Italië. In Toen u terug was in Italië werkte u in een hamburger restaurant in Catania stad. U maakte twee uren per dag hamburgers in dat restaurant. Ook bent u nog aan de slag geweest als seizoenarbeider in de fruitsector. Ook ging u naar Milaan en Rome op zoek naar werk. U weet niet precies wanneer u naar Rome en Milaan ging. Tien dagen voor u naar België kwam verbleef u in Rome. U verbleef in Rome bij Afghaanse vrienden.

U kwam aan in België op 8 december 2016 en u vroeg op 2 januari 2017 asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een cd-rom, uw paspoort, uw taskara, een Italiaanse verblijfskaart waaruit blijkt dat u de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg en die geldig is tot 17 januari 2021, uw huwelijksakte, de foto's van de moord op de familie van de schoonzoon van uw oom.

B. Motivering

Na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u niet de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Op grond van uw verklaringen en de stukken in uw administratief dossier blijkt dat u in 2009 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Italië en dat dit statuut nog steeds geldig is. U beschikt immers over een Italiaanse verblijfskaart die afgeleverd werd op 18 januari 2016 en geldig is tot 17 januari 2021.

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Afghanistan te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Italië wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Italië een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Italië verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In het kader van uw huidige asielaanvraag beroept u zich op uw levensomstandigheden in Italië. In het bijzonder verklaart u dat u in Italië niets kan doen. U kan daar niet studeren, u vindt daar geen werk en u moest op straat slapen (CGVS, p. 5-6).

Gevraagd naar uw werksituatie in Italië, verklaarde u echter dat u op een legale manier dagelijks twee uren aan de slag was in een hamburgerrestaurant (CGVS, p. 6, 10, 12). U heeft op voornoemde plaats gewerkt toen u terug was uit Afghanistan in 2010. U kon niet precies zeggen van wanneer tot wanneer u daar gewerkt heeft. U verklaarde ook dat u andere jobs heeft uitgeoefend zoals bijvoorbeeld seizoensarbeider in de fruitsector (CGVS, p. 9). U kon dus wel degelijk een job bekomen. Gevraagd naar hoe het komt dat u slechts twee uur per dag werkte, zei u dat er niemand u werk gaf (CGVS, p. 6). Gevraagd naar de stappen die u ondernam om zelf werk te vinden, gaf u slechts weinig informatie. U zei dat u naar werk zocht. Gevraagd naar wat u precies deed, verklaarde u dat u naar cafetaria's en hotels ging (CGVS, p. 9). Toen er gevraagd werd of u nog andere acties ondernam, verklaarde u van niet. Gevraagd of u sollicitatiegesprekken heeft gehad, antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 9). U registreerde wel uw naam bij een interimkantoor, maar u ging er slechts één keer langs (CGVS, p. 9). Verder verklaarde u dat u geen werk vond omdat u de taal niet machtig was (CGVS, p. 6). Hier verder naar gevraagd, verklaarde u dat u een taalopleiding heeft gevolgd in het centrum (CGVS, p. 9). U verklaarde dat u een basis Italiaans heeft geleerd in het centrum (CGVS, p. 9). Gevraagd of u een vervolgopleiding heeft gevolgd, verklaarde u enkel dat u niet kon studeren want u kon nergens slapen (CGVS, p. 10). U kon dus wel degelijk werk vinden in Italië, u werkte dan ook twee uren per dag. U wou meer werken, maar ondernam heel weinig actie om dit te verwezenlijken.

Daarnaast verklaarde u dat u op straat moest slapen in Italië. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u nochtans dat u na het ontvangen van uw statuut woonachtig was in een woning in Catanië (vragenlijst CGVS, vraag 22). Ook verklaarde u bij de DVZ dat u de tien dagen voor u naar België kwam bij vrienden in Rome verbleef (vragenlijst CGVS, vraag 22). Gedurende uw gehoor bij het CGVS verklaarde u dat u eveneens nadat u terug in Italië was in 2010 bij vrienden in Catanië woonde (CGVS, p. 7). Ook wanneer u in Rome was verbleef u bij vrienden (CGVS, p. 11). In Rome verbleef u bij Afghaanse vrienden (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met het feit dat andere Afghanen wel in hun eigen woonplaats kunnen voorzien, verklaarde u enkel dat u geen werk had, wat tegenstrijdig is met uw eerdere verklaringen (CGVS, p. 12). Uw verklaring dat u geen onderdak had, komt dus niet overeen met uw verklaringen betreffende het onderdak die u kreeg bij uw vrienden.

In deze verschilt uw situatie van persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet grondig met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet u binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU wetgeving, aan uw subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw status en waarvan u gebruik kunt maken.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw cd-rom, uw paspoort, uw taskara, uw huwelijksakte, de foto's van de moord op de familie van de schoonzoon van uw oom hebben enkel betrekking op uw situatie in Afghanistan, en hebben dus geen bewijswaarde om uw situatie in Italië te beoordelen. Uw kaart ter bewijs van uw subsidiair statuut bevestigt dat u alreeds bescherming geniet.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of menonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met uw geldige subsidiaire verblijfstitel, zoals blijkt uit uw verklaring en/of de neergelegde stukken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 9.1 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag) en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“De Commissaris-generaal oordeelde:

- Dat Italië kan aanzien worden als ‘eerste land van asiel ‘waar verzoeker reële bescherming genoot als subsidiair beschermde sinds 2009, op grond van de verblijfskaart Italië die geldig is tot 17/01/1921*
- Dat verzoeker als subsidiair beschermde een bijzondere bescherming geniet tegen refoulement en ook kan genieten van andere rechten, zelfs al zijn er verschillen binnen de EU-landen onderling, verschillen die geen vervolging inhouden volgens art. 48/3 noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig art. 48/4 Vreemdelingenwet*

REPLIEK:

1. Het CGVS gaat ervan uit dat verzoeker nog steeds kan beroep doen op de bescherming die Italië moet bieden en verwijst naar de verblijfskaart, laatst afgeleverd op 18/01/2016 en geldig tot 17/01/1921.

Bescherming kan echter ophouden te bestaan ingevolge beslissingen tot opheffing of intrekking waarvoor, in België, beroep wordt gedaan op het art. 55/5/1§2,2° Vw. ten aanzien van “de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt” (vergelijkbare intrekking is mogelijk t.a.v. de erkende vluchteling op grond van art. 55/3/1§2.2° Vw.)

Hierbij wordt impliciet verwezen naar de toepassing van art. 1C Conventie van Genève.

Nu, verzoeker heeft verklaard – t.a.v. het CGVS – dat hij in 2009 is teruggegaan naar Afghanistan, op een moment dat hij reeds subsidiair beschermd werd. Deze terugkeer kan nog steeds de intrekking van deze status bewerkstelligen.

2. Volgende feiten en de chronologie ervan zijn belangrijk:

- Op 02/05/2010 is verzoeker in het huwelijk getreden met mevr. S. A. (...). Korte tijd later werd verzoeker ontvoerd en was zijn echtgenote het voorwerp van zware dwang om alsnog te huwen met één van zijn broers.*
- Mevr. A. (...) heeft uiteindelijk op 14/05/2014 asiel gevraagd in België en bekwam subsidiaire bescherming op 13/05/2015 (stuk 5). Aldus kwam zij in het bezit van een A-kaart.*
- Daarentegen was verzoeker terecht gekomen in Italië.*
- Er ontstonden hernieuwde contacten tussen beide personen en op 30/07/2016 werd het kind H. (...) geboren (stuk 7) te Borgerhout*

➤ Op 20/04/2016 deed verzoeker een aanvraag Gezinshereniging via de Belgische ambassade in Rome, doch deze werd op 12/08/2016 geweigerd omdat het voorgelegde huwelijkscertificaat niet als bewijs van het huwelijk werd aanvaard

➤ Aldus was een procedure noodzakelijk voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen, die op 09/06/2017 zijn fiat uitspraak en het huwelijk dd. 02/05/2010 in België erkende. Dit vonnis is definitief geworden (stuk 8).

Zodoende zou een 2de aanvraag Gezinshereniging theoretisch mogelijk zijn, doch er zijn ernstige praktische bezwaren. Door het feit dat elk van beiden een verschillende weg en reisroute hebben 'gekozen', hebben beiden nu subsidiaire bescherming gekregen in 2 verschillende landen, Italië en België. Hereniging was en is verre van eenvoudig, tenzij met kortdurende momenten. Een langdurig en stabiel verblijf samen is voorslagnog niet mogelijk.

Eerst was er een vrij lange procedure tot erkenning van het huwelijk in België nodig als gevolg van de initiële weigering van de huwelijksakte uit Afghanistan, nu spelen ook de andere criteria voor gezinshereniging een rol zoals de inkomstenvereiste waaraan mevr. A. (...) momenteel niet kan voldoen omdat ze een klein kind ten laste heeft en slechts partieel kan gaan werken wegens medische redenen. In de nabije toekomst is een officiële hereniging bijna onmogelijk!

Toekenning van de subsidiaire bescherming aan verzoeker in België lost dit probleem op. Zo niet is er ook schending van art. 8.2 EVRM en art. 9.1 Kinderrechtenverdrag

3. Het CGVS stelt wel dat verzoeker niet bewijst dat hij niet opnieuw wordt toegelaten tot het grondgebied van Italië, wat op zich juist is, doch blijft te vrijblijvend en theoretisch in zijn analyse, daar waar verzoeker stelt in de realiteit aan zijn lot te zijn overgelaten in Italië, voornamelijk:

➤ Voor wat betreft woonst: op straat moeten slapen of moeten overnachten her en der bij vrienden of kennissen zonder toekomstperspectief op een eigen huurwoning staat niet gelijk met het 'genot van sociale voorzieningen'

➤ Voor wat betreft tewerkstelling: wanneer hij al aan het werk was, was dit 2u/dag, wat absoluut onvoldoende is om aan te kloppen bij de woninghuurmarkt, laat staan om een eigendom te verwerven en om financieel overeind te blijven, ZONDER hulp van de Italiaanse overheid

Toelating tot een EU-lidstaat is dan veeleer een theoretisch recht!

Op dit moment verblijven verzoeker en zijn echtgenote – samen met het kind – op een adres in Antwerpen...

Art. 48/5§4 Vw. stelt:

"Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet"

doch er is anderzijds ook geen verbod voor het CGVS om die behoefte alsnog te erkennen, waardoor dit gezin ook perspectief krijgt op een stabiele gezinssituatie op dezelfde plaats.

Verzoeker heeft in dit verband nogmaals zijn stresserende situatie uiteengezet aan zijn raadsman!"

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden de volgende stavingstukken gevoegd:

- een kopie van een envelop;
- een beslissing van 12 augustus 2016 tot weigering van de afgifte van een visum;
- een beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) van 13 mei 2015 tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan S. A.;
- een kopie van de verblijfstitel (BIVR) van S. A.;
- een kopie van de geboorteakte van H. A. K., het kind van verzoeker en S. A.;
- een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, sectie familie- en jeugdrechtbank van 9 juni 2017.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel'

In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal erop dat uit verzoekers verklaringen en de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in 2009 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Italië en dat dit statuut nog steeds geldig is. Hierbij wordt toepassing gemaakt van (oud) artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Voornoemde bepaling luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

"§ 4. Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten."

Deze bepaling is thans, sinds de inwerkingtreding van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (1), *mutatis mutandis* ondergebracht in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet:

"§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

1° de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de verzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten;"

Om een verzoek om internationale bescherming gegrond te verklaren wanneer een verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moet de verzoeker om internationale bescherming aantonen dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

In de parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, wordt verduidelijkt dat onder reële bescherming in een eerste land van asiel kan worden begrepen dat een asielzoeker er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asielland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Reële bescherming houdt eveneens in dat het beginsel van non-refoulement wordt nageleefd. Reële bescherming houdt in dat zij doeltreffend moet zijn en niet van tijdelijke aard in die zin dat zij minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat. Het weigeren van de asielaanvraag door de commissaris-generaal van een asielzoeker die reeds in een eerste land van asiel bescherming geniet, omvat een individueel en inhoudelijk onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag. Het loutere feit dat een asielzoeker reeds in een ander land reële bescherming geniet, zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag geweigerd wordt. Slechts indien, ná individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend en dat hij opnieuw tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten, zal zijn asielaanvraag geweigerd worden (zie *Parl.St. Kamer*, 2012-13, nr. 53K2555/001, p. 11-13).

In de Memorie van Toelichting van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen staat te lezen dat de commissaris-generaal tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming kan besluiten wanneer de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel. Wanneer er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat een derde land voldoende bescherming verleent en de verzoeker opnieuw tot dat land zal worden toegelaten, is de commissaris-generaal niet verplicht na te gaan of de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming ten aanzien van zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, zijn land van gewoonlijk verblijf, gezien hij immers reeds in een ander land reële bescherming geniet. In deze dient de commissaris-generaal enkel na te gaan of de verzoeker om internationale bescherming zich nog steeds kan beroepen op de reële bescherming in het derde land (zie *Parl.St. Kamer*, 2016-17, nr. 54K2548/001, p. 105-106).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van gegrondheid, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* van (oud) artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet herneemt het concept van het 'eerste land van asiel' immers zoals dit reeds was vastgelegd in (oud) artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer*, 2016-17, nr. 54K2548/001, p. 107).

Te dezen betwist verzoeker niet dat hij in 2009 in Italië de subsidiaire beschermingsstatus kreeg en dat dit statuut nog steeds geldig is, gezien hij over een Italiaanse verblijfstitel beschikt die werd afgeleverd op 18 januari 2016 en geldig is tot 17 januari 2021. Verzoeker beschikt dan ook over de mogelijkheid om opnieuw tot het grondgebied van Italië te worden toegelaten, minstens toont hij het tegendeel niet aan.

Verzoeker wijst er op dat de bescherming kan ophouden te bestaan ingevolge beslissingen tot opheffing of intrekking, nu hij in 2009, nadat hij reeds subsidiaire bescherming had bekomen in Italië, is teruggegaan naar Afghanistan. Er blijkt evenwel niet dat de aan verzoeker in Italië toegekende subsidiaire beschermingsstatus thans is ingetrokken of opgeheven. Evenmin zijn er aanwijzingen dat dit zou gebeuren. Verzoeker keerde immers volgens zijn verklaringen in 2010 terug naar Italië, en verkreeg aldaar op 18 januari 2016 nog een verblijfskaart geldig tot 17 januari 2021. Met een dergelijk louter hypothetisch betoog, maakt verzoeker dan ook niet *in concreto* aannemelijk dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in Italië.

Hier kan worden aan toegevoegd dat Italië, net zoals andere Europese lidstaten, ertoe gebonden is het Unierecht en de daaruit voortvloeiende verplichtingen na te leven. Aldus kan er worden van uitgegaan dat de fundamentele rechten van verzoeker er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming doeltreffend is, dat Italië het beginsel van non-refoulement naleeft en dat de levensstandaard van verzoeker in Italië niet gekwalificeerd kan worden als strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoeker aanvoert dat hij in Italië aan zijn lot werd overgelaten nu hij er op straat moest slapen of her en der bij vrienden heeft moeten overnachten, zonder perspectief op een eigen huurwoning, en hij er onvoldoende kon werken om aan te kloppen bij de woninghuurmarkt, laat staan om een eigendom te verwerven en om financieel overeind te blijven zonder hulp van de Italiaanse overheid, wijst de Raad er op dat deze motieven geen verband houden met de criteria voor het bekomen van de status van vluchteling of van de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien beperkt verzoeker zich hiermee tot een loutere herhaling van zijn eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing hierover te weerleggen of te ontkrachten. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

“Gevraagd naar uw werksituatie in Italië, verklaarde u echter dat u op een legale manier dagelijks twee uren aan de slag was in een hamburgerrestaurant (CGVS, p. 6, 10, 12). U heeft op voornoemde plaats gewerkt toen u terug was uit Afghanistan in 2010. U kon niet precies zeggen van wanneer tot wanneer u daar gewerkt heeft. U verklaarde ook dat u andere jobs heeft uitgeoefend zoals bijvoorbeeld seizoensarbeider in de fruitsector (CGVS, p. 9). U kon dus wel degelijk een job bekomen. Gevraagd naar hoe het komt dat u slechts twee uur per dag werkte, zei u dat er niemand u werk gaf (CGVS, p. 6). Gevraagd naar de stappen die u ondernam om zelf werk te vinden, gaf u slechts weinig informatie. U zei dat u naar werk zocht. Gevraagd naar wat u precies deed, verklaarde u dat u naar cafetaria's en hotels ging (CGVS, p. 9). Toen er gevraagd werd of u nog andere acties ondernam, verklaarde u van niet. Gevraagd of u sollicitatiegesprekken heeft gehad, antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 9). U registreerde wel uw naam bij een interimkantoor, maar u ging er slechts één keer langs (CGVS, p. 9). Verder verklaarde u dat u geen werk vond omdat u de taal niet machtig was (CGVS, p. 6). Hier verder naar gevraagd, verklaarde u dat u een taalopleiding heeft gevolgd in het centrum (CGVS, p. 9). U verklaarde dat u een basis Italiaans heeft geleerd in het centrum (CGVS, p. 9). Gevraagd of u een vervolgopleiding heeft gevolgd, verklaarde u enkel dat u niet kon studeren want u kon nergens slapen (CGVS, p. 10). U kon dus wel degelijk werk vinden in Italië, u werkte dan ook twee uren per dag. U wou meer werken, maar ondernam heel weinig actie om dit te verwezenlijken.

Daarnaast verklaarde u dat u op straat moest slapen in Italië. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u nochtans dat u na het ontvangen van uw statuut woonachtig was in een woning in Catanië (vragenlijst CGVS, vraag 22). Ook verklaarde u bij de DVZ dat u de tien dagen voor u naar België kwam bij vrienden in Rome verbleef (vragenlijst CGVS, vraag 22). Gedurende uw gehoor bij het CGVS verklaarde u dat u eveneens nadat u terug in Italië was in 2010 bij vrienden in Catanië woonde (CGVS, p. 7). Ook wanneer u in Rome was verbleef u bij vrienden (CGVS, p. 11). In Rome verbleef u bij Afghaanse vrienden (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met het feit dat andere Afghanen wel in hun eigen woonplaats kunnen voorzien, verklaarde u enkel dat u geen werk had, wat tegenstrijdig is met uw eerdere verklaringen (CGVS, p. 12). Uw verklaring dat u geen onderdak had, komt dus niet overeen met uw verklaringen betreffende het onderdak die u kreeg bij uw vrienden.

In deze verschilt uw situatie van persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet grondig met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet u binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU wetgeving, aan uw subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw status en waarvan u gebruik kunt maken.”

Deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, pertinent en terecht zijn, en door verzoeker niet aan een inhoudelijke kritiek worden onderworpen, worden door de Raad overgenomen.

Ten slotte stelt verzoeker nog dat hij op 2 mei 2010 in het huwelijk is getreden met S. A., die op 13 mei 2015 in België de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg, dat op 30 juli 2016 het kind H. werd geboren, dat een aanvraag om gezinshereniging werd geweigerd en dat er “*ernstige praktische bezwaren*” zijn tegen een tweede aanvraag om gezinshereniging. Verzoeker meent dat hem subsidiaire bescherming toekennen in België dit probleem oplost en dat er zoniet een schending zou zijn van artikel

8 van het EVRM en van artikel 9.1 van het Kinderrechtenverdrag. De vaststelling dat verzoekers echtgenote subsidiaire bescherming geniet in België en dat ook zijn kind in België zou verblijven, doet evenwel geen afbreuk aan de hierboven reeds uiteengezette appreciatie van verzoekers verzoek om internationale bescherming. Het doel van de procedure voor het bekomen van internationale bescherming is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen vervolging in het land van herkomst of een reëel risico op ernstige schade, *quod non in casu*. Voorts kan de schending van artikel 8 van het EVRM in voorliggend geval enkel dienstig worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden, *i.e.* wanneer verzoeker daadwerkelijk van zijn echtgenote en kind dreigt gescheiden te worden ten gevolge van een verwijderingsmaatregel. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zonder daaraan gekoppeld een bevel om het grondgebied te verlaten, volstaat aldus niet. Daargelaten de vraag of artikel 9.1 van het Kinderrechtenverdrag directe werking heeft, wordt er nog op gewezen dat deze bepaling geen afbreuk doet aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van subsidiaire bescherming. De procedure voor het bekomen van internationale bescherming kan niet worden gehanteerd alsof het de geijkte gezinsherenigingsprocedure is, omdat verzoeker en zijn echtgenote niet aan de wettelijke voorwaarden daartoe zouden voldoen. Verzoekers betoog dat zijn aanvraag tot gezinshereniging zal geweigerd worden omdat zijn echtgenote niet over voldoende inkomsten beschikt, doet dan ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan Italië in hoofde van verzoeker worden aanzien als een 'eerste land van asiel' waar verzoeker een reële bescherming geniet. Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Italië, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Waar verzoeker *in fine* van het verzoekschrift vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN